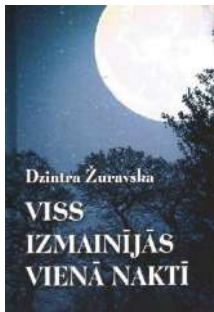

Jauniegvumi februārī

Ir tādi brīži, kas var izmainīt visu līdzšinējo dzīvi, pārdalot to divās daļās, pirms un pēc, kas bieži vien vairs nav savienojams kopā. Tad ir jāatrod jauna jēga un reizēm pat jauna mīlestība.

Nomaļā Latvijas pagastā pie kādas nenožīmīgas pieturas pēc pieprasījuma autobusa šoferiem mēdz uznāk savādas sajūtas – tāds kā apjukums, neizskaidrojams nogurums, viens no viņiem šad un tad uz pieturas soliņa mana mazu, sarāvušos puīšeli. To pašu zēnu arvien biežāk redz arī tuvīno māju saimniece Zinta. Pamazām romāns aizved lasītāju pagātnē – uz laiku pirms piecdesmit gadiem, kad no mājām aizklīda Zintas mazais brālis. Atklājas sarežģītās attiecības nelaimes piemeklētajā ģimenē – mātes, visu cienītas vietējās ārstes Margaritas, ambīcijas un dziļā mīlestība pret dēliņu, kā arī pieaugošā vienaldzība pret meitu.

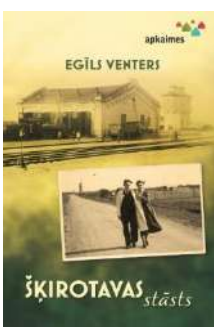

Aiz trejdeviņām zemēm, aiz trejdeviņām jūrām – Kanādā – dzīvoja reiz onkulis Miervaldis. Miervaldis Sūna. Latvietis. Radu viņam netrūka, taču tie visi bija palikuši Latvijā. Gadi skrēja, onkuli Miervaldi pie zemes lieca gadu nasta, kamēr kādā skaistā rudens dienā Dievs Tas Kungs nolēma aicināt viņu pie sevis. Visu mūžu cītīgi strādājis, Miervaldis bija iekrājis glītu naudas summiņu, ko nolēma sadalīt tuviniekiem un labdarībai arī nedaudz noziedot. Testamentā viss tika sīki un smalki aprakstīts, parakstīts, ar smalkām un stiprām zieģelēm apzīmogots. Kad aizgājēja pēdējo vēlēšanos saņēma Latvijas radi – tuvāki un tālāki ļaudis –, tad atklājās, ka tik vienkārša tā lieta vis nav. Jāsaka tā: vairums no viņiem sēdēja mutes atpletuši un neticēja savām acīm...

Romāns jauniešiem

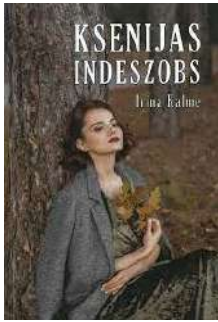
Mūsdienu intensīvajā dzīves ritmā skolēni aizvien biežāk saskaras ar mobingu – īpašu vardarbības veidu, kurā ietekme un vara klasē tiek iegūta uz fiziski vājāko, citādi domājošo, pārlieku jūtīgo un ārēji atšķirīgo vienaudžu rēķina. Gan iebiedēšana un izjokošana, aprunāšana un izolēšana no kolektīva, gan fiziskā aizskaršana, kā sišana, grūstīšana, personīgo mantu bojāšana vai atņemšana, ir instrumenti, ar kuru palīdzību pāridarītāji demonstrē savu noteicošo lomu klasē. Nesaņemot atbalstu un nespējot pārciest pāridarījumus, upuriem tiek traucēta fiziskā un garīgā attīstība, kas kopumā cietušo var novest pat līdz pašnāvības riskiem.

Latvijas vēsturē apkaime iegājusi ar Šķirotavas staciju – vietu, no kurienes 1941. gada 14. jūnijā uz Sibīriju tika izsūtīti vairāki desmiti tūkstoši Latvijas iedzīvotāju. Vācu okupācijas laikā Šķirotavas stacijā ieradās neskaitāmi ešaloni ar nāvei nolemtiem reiha ebrejiem no dažādām Vācijas pilsētām.

Apkaimes teritorijā ilgstoši atradās arī Šķirotavas cietums.

Šī grāmata stāsta par citu Šķirotavu – to, kuras latviskā vienstāva apbūve vairs nepastāv, bet kuras dvēsele joprojām ir dzīva zem divpadsmitstāvu māju pamatiem un betona grīdām.

Romāna notikumi risinās pagājušā gadsimta sešdesmito gadu pirmajā pusē. Galvenā varone Marta, jauna tirdzniecības darbiniece, gatavojas iestāties Latvijas Valsts universitātes neklātienas nodaļā, lai filologos studētu latviešu valodu un literatūru. Pavisam drīz viņa tiek uzņemta augstskolā. Tas ir laiks, kad finansiālie apstākļi ļaužu lielākajai daļai vēl ir pavisam bēdīgi, arī Martai, jo algas ir niecīgas. Par spīti tam, jaunieta, dzīvojot ļoti taupīgi, neatlaidīgi cenšas iegūt augstāko izglītību. Protams, lai kādi laiki, jaunībā bez mīlestības neiztik. Tā ir arī Martai un viņas tuvākajām draudzenēm Lilitai un Aijai. Taču neviena mīlestība nenorit bez sarežģījumiem.

Grāmata "Digitālā bērnība" piedāvā plašu skatījumu uz digitālo laikmetu un tā ietekmi uz bērnību un sabiedrību kopumā, pievēršoties gan digitālo tehnoloģiju pozitīvajiem aspektiem, gan izaicinājumiem un potenciālajiem riskiem. Tā meklē atbildi uz jautājumiem: ko nozīmē būt bērnam digitālajā laikmetā? Kā audzināt bērnus un sagatavot tos dzīvei pieaugušo pasaulē? Kā iespējams dzīvot skaistu un jēgpilnu dzīvi?

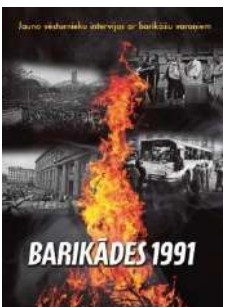

Izdevumā hronoloģiskā secībā aplūkotas 20. gadsimta skaļākās krimināllietas mūsu valstī. Aptvertais laika posms – sākot no 1947. gada (mātes un meitas Šakaļu krimināllieta – kanibālisma gadījumi pēckara Rīgā) līdz 1994. gadam, kad Latvijā viena gada laikā notika ap 400 slepkavību, no kurām lielākā daļa tā arī netika atklātas. Vairākas no aplūkotajām krimināllietām mūsu sabiedrībai ir zināmas, taču, laikam ejot, tās kļuvušas gandrīz vai par urbānām leģendām, piemēram, jau minētā Šakaļu lieta, kur cilvēku izdomājumi un fantāzija tālu pārsniedz realitātes robežas. Vairākas no šīm lietām laika periodā, kad vēl netika izmeklētas un atklātas, ļoti biedēja Latvijas sabiedrību.

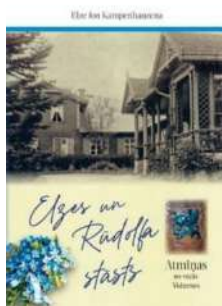

"2017. gada Ziemassvētkus es svinēju Andreja un Jura vectēva mājās Kalna Žagaros netālu no Cēsīm. Tikko bija iznākusi mana grāmata par deviņiem ASV dzīvojošiem latviešiem, kuri cenšas nepazaudēt saikni ar Latviju. "Kad tu uzrakstīsi par mums?" smeļoties jautāja viens no brāļiem. Piedāvājums izraisīja jautrības pilnu domu apmaiņu par to, kā varētu izskatīties šāda grāmata. Īpaši ņemot vērā to, ka mūs ar Juri saista gandrīz divdesmit gadu ilga laulība un divi dēli. Smējos kopā ar visiem, bet pēc laika sāku domāt — kāpēc ne?"

Tatjana Žagare-Vītiņa

Manai paaudzei barikādes ir lielākais mūža notikums. Lai kādi dokumenti un vērtējumi būtu vēsturnieku rīcībā, Baltijas valstu Barikāžu stāsts paliks mūžībai kā tautu cīņa par brīvību. Komunisma ideju autoriem, kam pieder spārnotais sauklis, ka darbaļaudīm nav, ko zaudēt, izņemot savas važas, acīmredzot nebija ienācis prātā, ka tas attiecas arī uz padomju tautu. Tā nu mums nebija bail kailām rokām stāvēt pretī ar atombumbām apbruņotai lielvarai. Tālaika bildes un atmiņas ar tipisku padomju dzīves atmosfēru paliks neizdzēšamā tautas atmiņā. Šī grāmata ir pārbaudījums mūsu nākamajām paaudzēm, jo visi barikāžu stāsti ir izdzīvoti ar to acīm, kas dzimuši pēc 1991. gada./Juris Visockis, apgāda "Jumava" vadītājs.

Pēc aristokrātiskās bērnības un jaunības senajā Vidzemē Elzei bija laimīga laulība, muižas īpašnieces sadzīve un pienākumi, trīs bērni. Viņa piedzīvoja revolūcijas, karus, sarkano laiku. Tuvojoties Otrā pasaules kara beigām, sākās bēgļu ceļš ar to, kas mugurā...

Elzes atmiņās pavīd vesela vācbaltu un latviešu personu galerija: muižnieki, skolotāji, mācītāji, ārsti, pārvaldnieki, sulaiņi, klavierspēles skolotāji, guvernantes, bērnības un jaunības draugi...; spilgti atainotas vācbaltu sabiedrības tradīcijas, svētki un savdabīgas ieražas, plaši attēlota muižas sadzīve, sievietes un mātes uzdevumi un pienākumi.

Elze fon Kampenhauzena (1883-1966) savu dzīvesstāstu uzrakstījusi 1947. gadā. Grāmata jāuztver ar ieinteresētību, līdzūtību un saprotošu sirdi, sajūtot, ka vācbaltieši ir mūsu zemes vēstures neatņemama, bagāta un nozīmīga daļa.

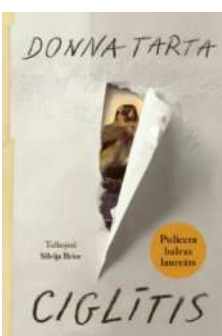
Sociālā darba vārdnīcas mērķauditorija ir sociālās jomas mācībspēki un jaunie studenti, kā arī sociālā darba praktiķi un pētnieki. Izdevums drukātā formātā tiks nodots Latvijas nozīmes bibliotēkām un izglītības iestādēm, kas gatavo nākotnes sociālā darba profesionāļus, kā arī pašvaldību sociālajiem dienestiem un citām jomas organizācijām.

Kad četras bērnības labākās draudzenes no klasesbiedrenes Popijas saņem ielūgumu uz vecmeitu ballīti, viņas ir apmulsušas, jo nesaprot, kāpēc vispār tiek aicinātas. Skolas laikā četrrotne pret Popiju izturējās nejauki – apsmēja, pazemoja un padarīja viņas dzīvi par elli, bet vai tas ir iemesls, lai atteiktos no ielūguma doties uz eksotisku Bahamu salu, uz kuru aizvedīs privātā lidmašīna? Tomēr, kad draudzenes nonāk svinību vietā un satiek Popiju, drīz vien kļūst skaidrs, ka nekas nenotiks kā cerēts, un viņām pagātnes nodarījumus nāksies rūgti nožēlot.

Aukstā decembra naktī jauna sieviete viena pati brauc pa vientuļu Ziemeļjorkšīras fiireli. Nākamajā rītā viņa tiek atrasta noslepkavota savā automašīnā, kas ir gandrīz ieputināta sniegā uz lauku ceļa. Taču pat sniegs nespēj noslēpt visas pēdas... Ir lieciniece, kas redzējusi, kā pa ceļam viņas automašīnā iekāpj kāds vīrietis. Viņas draugs? Svešinieks? Viņas slepkava? Šī ir ceturrtā grāmata kriminālromānu sērijā par izmeklētāju Keitu Linvilu. Labā ziņa – tās visas var lasīt arī neatkarīgi citu no citas.

Teo Dekers trīspadsmit gadu vecumā zaudē māti katastrofā, kurā pats brīnumainā kārtā izglābjas, taču šī nelaime satricina viņa dzīves pamatus. Teo paliek Ņujorkā pilnīgi viens, un viņu savā paspārnē uzņem bagāta drauga ģimene. Zēnu mulsina jaunā mājvieta Parka avēnijā, skolā viņš jūtas vientuļš, sāpīgi ilgojas pēc mātes un daudzus gadus paliek sirsnīgi pieķēries mazai, savādi valdzinošai gleznai, kura viņam visvairāk saistās ar māti. Šīs gleznas dēļ Teo beigu beigās nonāk noziedzīgās pasaules labirintos un bīstamu, tumšu darījumu centrā.

1996. gada ziema. Kāds vecs vīrs brauc mājās, un viņa mašīnas tālās gaismas piepeši kaut ko izgaismo priekšā uz ceļa, šķiet, dzīvnieku. Viņš no visa spēka spiež uz bremžu pedāļa. Tomēr tas nemaz nav dzīvnieks. Uz ceļa ir mazs, pārbijies zēns, kuram uz galvas ir brieža rags.

Četrpadsmit gadus vēlāk kalnu ezerā tiek atrasts līķis. Dažu nākamo nedēļu laikā mirst trīs cilvēki. Katru reizi slepkava ir atstājis norādi, izaicinot īpašās izmeklētāju vienības detektīvus Munku un Krīgeri uz nāvīgu spēli – spēli, kurā viņi, visticamāk, nevar uzvarēt. Spēli ar visbīstamāko un briesmīgāko sērijveida slepkavu. Kurš turklāt savus upurus izvēlas nejauši.

Lai atrastu vainīgo, izmeklētājiem ir jāieskatās dziļi pašu pagātnē, bet kā gan lai aptur slepkavu, ja nav iespējams paredzēt viņa nākamo gājieni?

Kad Vivjena Vokere pamet savas mājas Misisipi deltā, viņa zvēr nekad vairs neatgriezties, tāpat kā to darījušas viņas ģimenes sievietes vairākās paaudzēs. Taču pavasarī precīzi deviņus gadus pēc aizbraukšanas tas tomēr notiek. Viņa cer rast mierinājumu pie mīļās vecmāmiņas Būtsijas, kura ir Vivjenu uzaudzīnājusi, būdama Vokeru sieviete, kurai piemīt talants visu vērst par labu. Taču vecmāmiņa izrādās mirusi... Taču viss gluži negaidīti mainās, kad pēc spēcīgas vētras netālu no Vokeru mājas tiek atrasts apbedījums ar sen pazudušas sievietes mirstīgajām atliekām. Vivjena saprot, ka ir tikai viena iespēja, kā no jauna atrast sevi pašu – atklājot savas ģimenes noslēpumus un pārraujot apburto loku, kas vajājis ģimenes sievietes paaudzēm ilgi.

Violeta Tusēna ir kapsētas pārzine mazā Burgundijas pilsētiņā. Sērojoši tuvinieki, regulārie apmeklētāji un arī kolēģi iegriežas viņas namiņā sasildīties vai rast mierinājumu, un, dzerot kafiju un sarunājoties, asaras mijas ar smiekliem. Kādu dienu ierasto ikdienu izjauc policijas komisāra Žiljēna Sola ierašanās. Viņš vēlas izkaisīt savas mātes pelnus uz pilnīgi sveša cilvēka kapavietas. Un diezgan ātri kļūst skaidrs, ka Žiljēna neizprotamajai vēlmei ir kaut kāda saistība arī ar Violetas pašas sarežģīto pagātņi.